

Arrest

nr. 301 166 van 6 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 24 april 2022, dient op 2 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 4 oktober 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 20 april 2023.

1.3. Op 11 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 18 juli 2023 en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je bent een Afghaans staatsburger van Pashtoun origine en afkomstig uit Nawabad dorp, Asadabad in de provincie Kunar, waar je steeds hebt gewoond. Je bent geboren op 31 augustus 2005 en bent dus minderjarig. Je ging een tweetal jaar naar de madrassa en werkte op de velden. Je broer was werkzaam als verpleger bij het Afghaanse nationale leger. Kort nadat je broer werd aangesteld bij het leger vond een aanval van de speciale eenheden plaats in de buurt van je dorp. Verklidders uit het dorp hadden jou en je broer aangewezen als de schuldigen hiervoor. Mensen uit het dorp beschouwden jouw gezin immers als kettters sinds ze te weten kwamen dat je broer voor het leger werkte. Ze gunden jullie gezin tevens niet dat jullie er op vooruit gingen. Mogelijk waren ze erop uit jullie hele gezin te laten uitmoorden zodat ze jullie huis konden inpikken. Twintig à vijfentwintig dagen voor je vertrek werd een dreigbrief van de taliban voor jullie achtergelaten bij de moskee. Hierin werd gemeld dat als zowel je broer (die bij het leger werkte) als jij (die voor de voormalige Afghaanse overheid zou spioneren) jullie activiteiten niet zouden stopzetten dit ernstige gevolgen zou hebben voor jullie gezin. Onmiddellijk na die dreigbrief dook je onder bij neven in Saqi, Asadabad. Een week later ontvingen jullie thuis een gelijkaardige dreigbrief. De rest van je gezin trok toen tevens in bij je oom. Ongeveer tien dagen later verdween je broer die militair was. Jullie lichtten de politie hierover in. De taliban belden dan met de boodschap dat ze jouw broer hadden ontvoerd en dat je gezin groot gevaar liep als jij niet zou worden uitgeleverd. Een tiental dagen later, m.n. twintig dagen of een maand voor de machtsovername, ben je samen met je vader en twee andere broers uit Afghanistan vertrokken. Jullie raakten elkaar onderweg kwijt en sindsdien heb je geen nieuws meer over hen. Je reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Italië en Frankrijk naar België.

Je kwam hier aan op 24 april 2022 en je verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 27 april 2022.

Na jullie vertrek kwam de taliban nog op zoek naar jullie. Ze kwamen langs zowel bij jullie eigen huis, waar niemand meer woonde, als bij je oom langs moederskant waar je moeder, broer en zussen verblijven. De burens verklikten immers dat ze daar naartoe waren verhuisd. Je vader had een deel van het reisbedrag geleend. Nu vrees je dat de schuldeisers hieromtrent contact zouden opnemen met de taliban en dat dit voor extra problemen zou kunnen zorgen.

Ter staving van jouw relaas leg je kopieën van volgende documenten voor: je taskara, de taskara van je broer, de werkbadge van je broer, de bankkaart van je broer, je broers diploma, zijn aanstellingsbrief bij het leger, foto's van hem met jou en van tijdens zijn werkzaamheden en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Met betrekking tot je verklaringen omtrent de aanleiding van jouw vertrek uit Afghanistan dient te worden vastgesteld dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35 EUAA COI Query Response Afghanistan update 1 July 31 October 2022.pdf](https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023) en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat jij vreest te zullen worden gedood door de taliban. Dit enerzijds omdat je broer werkzaam was als verpleger voor het Afghaanse leger en anderzijds omdat ze jou ervan verdenken spion voor de Afghaanse overheid te zijn geweest.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover.

Zo baseer je jouw asielmotieven op het feit dat de taliban jullie minder dan twee maand voor de machtsovername twee dreigbrieven bezorgde en in die periode ook je broer ontvoerde. Je beweert immers dat de eerste dreigbrief dateert van twintig à vijftintig dagen voor je vertrek, de tweede van vijftien dagen voor je vertrek. Volgens je verklaringen verliet je Afghanistan een maand à twintig dagen voor de machtsovername door de taliban (CGVS p.6-7, 9, 15, 18). Die machtsovername vond plaats in augustus 2021; dit zou dus willen zeggen dat de bedreigingen plaatsvonden rond juli 2021. Dit komt ook overeen met de door jou geschetste reisweg bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de vertaling van de dreigbrieven blijkt echter dat deze dateren van april 2021. Dit alles roept ernstige twijfels op bij je geloofwaardigheid.

Ook omtrent het moment waarop je je oorspronkelijke woonplaats verliet, ben je niet eenduidig. Je beweert al na de eerste dreigbrief verhuisd te zijn naar je neven (CGVS p.16, 22). Deze dreigbrief ontvingen jullie twintig à vijftintig dagen voor je vertrek, dit wil dus zeggen dat je een twintigtal dagen elders zou hebben verbleven (CGVS p.15). Op een ander moment verklaar je echter, afgezien van de twee dagen voor je vertrek bij je neven, steeds in je eigen woning te hebben verbleven (CGVS p.5-6). Ook dit roept ernstige vraagtekens op. Je verklaart voorts dat de eerste dreigbrief werd achtergelaten in de moskee en dat de taliban ervan uitging dat de mullah of iemand anders deze zou vinden en aan je familie zou bezorgen. Je geeft aan niet te weten wie de brief uiteindelijk aan je vader overhandigde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je echter dat de brief effectief aan de imam werd overhandigd en gaf je diens naam ook op (CGVS p.15-16). Dergelijke incoherenties in je verklaringen doen ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van je verklaringen.

De door jou voorgelegde dreigbrieven vormen in ieder geval geen overtuigende indicatie van je vrees bij terugkeer. Hieromtrent dient te worden verwezen naar de informatie over corruptie bij officiële Afghaanse documenten (toegevoegd aan het administratieve dossier). Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven van de taliban, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Daarnaast blijf je zeer vaag over verschillende andere aspecten van je relaas. Je broer zou enkele maanden als verpleger bij het leger gewerkt hebben. Over het werk van de persoon die jouw broer zou zijn, zijn je verklaringen echter allerminst overtuigend. Hij zou slechts één keer naar huis zijn gekomen in die periode en dan niets hebben verteld over zijn werk, waardoor u vrijwel geen enkele concrete informatie over uw broers werkzaamheden zou kunnen verschaffen. Hij zou de rang van tweede luitenant hebben gehad, maar u zou zijn uniform nooit gezien hebben en dus ook niet weten welk insigne bij zijn rang hoorde. Je slaagt er tevens niet in namen van collega's of van de overste van je broer te geven (CGVS p.9-11). Als wordt gevraagd wie en wat er op de door jou voorgelegde foto's te zien is, kom je niet verder dan aan te duiden wie jij en je broer zijn. Je hebt er geen idee van waar in Nangarhar de foto's van je broers werkzaamheden werden genomen, noch van wanneer ze dateren

(CGVS p.14-15). Ook de manier waarop de taliban te weten zouden zijn gekomen dat je broer verpleger in het leger was doet de wenkbrauwen fronsen. Je beweert dat dorpsbewoners dit zouden hebben gezegd nadat je zussen hen dit verklaart hadden. Nochtans had je vader jullie steeds gezegd dat jullie moesten antwoorden dat hij groenten en fruit verkocht in Nangarhar als jullie naar je broer werd gevraagd (CGVS p.11). Gezien de hiermee gepaard gaande risico's kan ervan uitgegaan worden dat, hoe jong je zussen ook waren, ze je vaders aanbevelingen hieromtrent niet zomaar in de wind zouden hebben geslagen. Verder is het veelzeggend dat je, hoewel je stelt dat je als (beweerd) familielid van een militair een risico op vervolging loopt, geen recente voorbeelden kunt geven van andere personen die door de taliban gevisieerd werden puur omdat ze familieleden waren van iemand die als in het leger gewerkt had. Je haalt enkele incidenten uit het verleden aan, maar deze dateren allen van vier tot acht jaar geleden (CGVS p.19-20-24). Dit alles roept dan ook twijfels op bij jouw bewering werkelijk de broer te zijn van een persoon die als verpleger in het Afghaanse leger werkzaam was.

Je legt weliswaar nog enkele documenten neer ter ondersteuning van diens werkzaamheden, meer bepaald een werkbadge, een bankkaart, een aanstellingsbrief bij het leger en een diploma. Documenten kunnen echter louter een geloofwaardig asielaas ondersteunen. Op zichzelf kunnen zij geen ongeloofwaardige asielmotieven herstellen. Ook dient hierbij nogmaals verwezen te worden naar de informatie over corruptie bij officiële Afghaanse documenten. Bovendien toon je hier hoe dan ook niet mee aan dat hij of jijzelf actueel een vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren.

Wat er ook van zij, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan het profiel en de problemen van je broer, quod non, dient te worden gesteld dat jouw verklaringen wat betreft je eigen problemen al evenmin overtuigen.

Zo houdt jouw bewering dat de taliban jou, een zestienjarige die hielp op de landbouwvelden van zijn familie (CGVS p.13), ervan verdachten een spion te zijn voor de overheid, weinig steek. Je hebt zelf nooit voor overheid gewerkt. Behalve je broer (waarvan reeds getwijfeld wordt of hij werkelijk voor het Afghaanse leger werkte) kwam je nooit met iemand van de overheid in contact, zo stel je (CGVS p.20). Je bent ook nooit getuige geweest van een of andere activiteit van de taliban. Je zag hen nooit iemand beschieten of een bom plaatsen of dergelijke. Je vraagt je dan zelf ook af aan wie van de Afghaanse overheid en waarover je dan zou hebben moeten rapporteren. Je hebt er compleet het raden naar waarom ze jou hiervan zouden verdenken (CGVS p.20). Dat de taliban u dan werkelijk zouden viseren, is dan ook weinig aannemelijk. Bovendien kun je geen concrete voorbeelden geven van anderen die verdacht werden spion voor de overheid te zijn en hierdoor problemen ondervonden (CGVS p.24). Deze vaststelling doet eveneens op afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van jouw relaas. Je geeft enkele keren aan dat je burens jullie huis misschien wilden inpalmen en jullie daarom verdacht maakten bij de taliban. Als dat het geval zou zijn, is het echter vreemd dat je huis momenteel nog steeds leegstaat (CGVS p.20-21, 23).

Je hebt verder geen overtuigende aanwijzingen als zou jij actueel gevisieerd worden door de taliban. Je zou immers zelf nooit met leden van de taliban in aanraking zijn gekomen (CGVS p.21). Uit jouw verklaringen blijkt tevens geenszins dat de taliban na je vlucht op een doortastende manier naar jou op zoek zou zijn gegaan. De tweede dreigbrief werd volgens jouw verklaringen achtergelaten aan jullie huis. De taliban waren dus al langer op de hoogte van jullie adres. Toch vielen ze jullie huis klaarblijkelijk pas binnen nadat jullie hele gezin er vertrokken was (CGVS p.15, 17, 21-22). Evenmin haal je geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan verblijvende familieleden momenteel zouden worden vervolgd. Je moeder, zestienjarige broer en zussen verblijven allen nog bij je oom. Zij en ook je neven stellen het goed (CGVS p. 7-9, 12). Dat je familieleden nog steeds in Afghanistan kunnen blijven wonen, ook nadat de taliban de macht in Afghanistan hadden overgenomen, vormt allerm minst een indicatie dat jij bij terugkeer gevisieerd zou worden. Je verklaart immers dat je hele gezin gevaar zou lopen als jij niet werd uitgeleverd, hetgeen tot op de dag van vandaag niet is gebeurd (CGVS p.9, 17). De ernst en geloofwaardigheid van jouw vrees voor vervolging, wordt hierdoor dan ook nogmaals sterk ondermijnd. Je beweert weliswaar dat de taliban na je vertrek nog minstens twee keer naar jou kwam vragen bij je oom. De eerste keer vier à vijf maanden na je aankomst in België en de laatste keer drie tot vijf maanden geleden. Of ze nog op andere momenten langskwamen, kun je niet zeggen. Je familieleden zouden je hier immers niet mee hebben willen lastigvallen (CGVS p.21-23). Dat je niet meer moeite deed om informatie te vergaren over wat er net gebeurd zou zijn, lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor je geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. De taliban zou immers specifiek naar jou op zoek zijn geweest. Dat je vervolgens niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de vermeende exacte gebeurtenissen en de nasleep ervan, kan weinig overtuigen.

De door jouw afgelegde verklaringen omtrent je vader en twee broers waarmee je samen het land zou hebben verlaten en dewelke je onderweg zou hebben kwijtgespeeld, zijn tevens niet ernstig te nemen. Het is immers zeer twijfelachtig dat jullie zo'n ingrijpende reis met de welbekende hieraan verbonden risico's, zouden afleggen zonder op voorhand iets af te spreken voor het geval jullie elkaar onderweg zouden kwijtraken (CGVS p.8-9, 24). Er kan dan ook worden vermoed dat je bepaalde informatie over hun verblijfplaats tracht achter te houden. Mogelijk verblijven ze momenteel gewoon in Afghanistan.

Ter volledigheid kan nog worden opgemerkt dat je vaag blijft over het geleende geld voor jullie reis. Je weet niet van wie precies er geleend werd, noch hoeveel. Je hebt hier tevens niet naar gevraagd. Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door jou ingeroepen vrees wat dit betreft. Bovendien is er tot op heden niemand van hen daadwerkelijk in dit verband naar de taliban gegaan. Dat dit bijkomende problemen zou kunnen opleveren voor jou en je gezin, is dus slechts een blote bewering van jou die je op generlei wijze kunt hardmaken (CGVS p.26).

Het feit dat je bovendien verschillende andere Europese landen doorreisde, zonder daar de procedure van internationale bescherming te doorlopen, relativeert de ernst en geloofwaardigheid van de door jou aangehaalde problemen eens te meer (CGVS p.26-27). Er kan immers verwacht worden dat een verzoek gedaan wordt in het eerste veilige land waar je binnenkomt.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat je jouw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan je verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake

van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en

aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn

aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico

om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dertelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu

I Citry Mazar Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername

heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city

[.pdf](#)) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar je land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien brengt je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Je haalt aan dat het problemen zou kunnen opleveren bij terugkeer naar Afghanistan dat je hier in België verbleven hebt. Je zou als ketter aanzien kunnen worden en je geeft aan hier in België keuzevrijheid te hebben. Je zou je in Afghanistan bijvoorbeeld niet mogen scheren zoals hier. Hier in België mag je altijd muziek luisteren en dansen (CGVS p.18). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld baardgroei en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat wat je hierboven aanhaalt deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan twee jaar naar de madrassa te zijn geweest en nog steeds contact te onderhouden met jouw familie (CGVS p.7-8, 12-13). Je ging in Afghanistan naar de moskee en identificeert jezelf momenteel nog steeds als soenniet. Je verklaart hier nog steeds te bidden en deed ook mee met de afgelopen ramadan (CGVS p.2, 5). Bovendien ga je hier in België ook nog steeds met andere Afghanen om (CGVS p.12). Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je jou niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door jou neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Wat jouw taskara betreft, dient te worden aangestipt dat deze geen beschermingsnood in jouw hoofde kan aantonen. Ze vormen enkel een indicatie met betrekking tot jouw identiteit en herkomst, iets wat in deze beslissing niet wordt betwist. Dat de persoon die figureert op de andere taskara daadwerkelijk jouw broer is en hij actief was in het leger dient, zoals supra aangehaald, te worden betwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt kennis te hebben genomen van de arresten van de Raad met nrs. 278 653 en 278 654 van 12 oktober 2022 en met nrs. 279 699, 278 700 en 278 701 van 13 oktober 2022. Toch stelt hij vast dat er in de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten en landeninformatie en dat de verwerende partij op geen enkele manier actief heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Hij gaat verder in op het voortdurend gebrek aan (gedetailleerde en betrouwbare) objectieve landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan. Hij wijst op de richtlijnen van het UNHCR van februari 2022, waaruit blijkt dat allesomvattende richtlijnen nog niet mogelijk zijn omwille van het gebrek aan voldoende informatie, waarbij wordt opgeroepen om de beslissingen tijdelijk op te schorten totdat de situatie gestabiliseerd is en er betrouwbare informatie beschikbaar is over de veiligheids- en mensrechtensituatie om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood aan internationale bescherming. Toch, zo stelt verzoeker, volgt de verwerende partij dit advies van UNHCR niet, om zich zorgvuldig en voorzichtig op te stellen omdat er onvoldoende informatie beschikbaar is, en meent juist het tegendeel dat er wel voldoende informatie beschikbaar is. Hij erkent dat de commissaris-generaal zich baseert op de meest recente analyse van EUAA van april 2022, doch plaatst hier kanttekeningen bij, waarbij hij benadrukt dat het rapport zelf gewag maakt van de nog heersende onzekerheid. Verzoeker verwijst verder naar een

analyse door Nansen van 16 juni 2022, omtrent het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA bij het nemen van beslissingen in Afghaanse dossiers, waarbij wordt opgemerkt dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen nu de richtlijnen van EUAA op beperkte, onvolledige en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd.

Vervolgens gaat verzoeker in de beoordeling van zijn vluchtrelaas en stelt hij te volharden in zijn verklaringen. Hij meent dat de beslissing niet berust op een correcte toepassing van de wettelijke bepalingen.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid zet hij uiteen dat de commissaris-generaal zijn beoordelingsbevoegdheid op een te subjectieve wijze uitoefent.

Het gegeven dat hij moeilijkheden heeft met het situeren in de tijd van traumatische gebeurtenissen duidt volgens hem niet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, maar valt te verklaren door zijn leeftijd in combinatie met zijn traumatische ervaringen in Afghanistan en op zijn reisweg. Hij legt uit dat zijn broer ontvoerd werd door de taliban en dat hij zijn vader kwijtgeraakt is aan de grens tussen Turkije en Iran, waardoor hij zijn reis alleen als minderjarige moest verderzetten. Hij meent dat hij wel degelijk inhoudelijk consistent is en preciseert dat wanneer hij het heeft over het feit dat hij ergens anders heeft gewoond hij wel degelijk verwijst naar het feit dat hij naar zijn neven is vertrokken toen hij de eerste dreigbrief heeft ontvangen. Hij wijst erop dat hij perfect kan vertellen wat er in de dreigbrieven staat.

Waar hij verweten wordt dat zijn verklaringen over het werk van zijn broer niet overtuigend zijn, wordt er volgens hem voorbij gegaan aan de verklaringen die hij heeft voor die onwetendheid en de kennis die hij wel heeft over het werk van zijn broer. Hij herhaalt dat zijn broer slechts drie of vier maanden voor het leger gewerkt heeft als verpleger, dat hij gestationeerd was in Nangarhar, dat hij een opleiding gevolgd heeft en dat hij in Kabul zijn examen heeft afgelegd. Daarnaast weet hij welke rang zijn broer heeft en komt die informatie overeen met de neergelegde documenten. Hij stelt geen extra informatie te kunnen vergaren aangezien zijn broer vermist is. Hij plaatst zijn ontvoering bovendien in een groter geheel van ontvoeringen van mensen die bij het leger of andere overheidsinstanties hebben gewerkt, wat ook overeenkomt met de beschikbare landeninformatie. De commissaris-generaal schiet volgens hem tekort waar de neergelegde documenten over die tewerkstelling louter ter zijde worden geschoven verwijzend naar de corruptie in Afghanistan.

Het kan van hem niet verwacht worden te weten waarom de taliban hem ervan verdachten een spion te zijn voor de overheid. Het gaat namelijk om een inschatting van de veronderstelde intentie en gedrag van een derde persoon.

Hij wijst erop dat zijn familie niet langer thuis woont aangezien ze omwille van de vervolging ondergedoken zijn in het huis van zijn oom. Zijn oom heeft van andere dorpingen vernomen dat de taliban het ouderlijk huis heeft bezocht en doorzocht en nadat een buur de locatie van het gezin verklapt heeft, zouden de taliban ook zijn langs geweest in het huis van zijn oom. Er kan aldus niet geoordeeld worden dat er geen elementen zijn die duiden op een vervolging van zijn familie. Bovendien wijst hij erop dat zijn vader, broer en hijzelf niet langer in Afghanistan aanwezig zijn.

Vervolgens licht hij toe dat hij wel degelijk wist te vertellen dat zijn reis in totaal 10.000 dollar heeft gekost en dat er ongeveer 5.000 of 6.000 dollar werd geleend. Daarnaast verklaarde hij spontaan dat zijn familie financiële problemen had, reden waarom het geld geleend werd. Hij stelt hieromtrent consistent te zijn geweest.

Hij verwijt de commissaris-generaal een erg speculatieve manier van vraag-en antwoorddynamiek te hebben gehanteerd en geen rekening gehouden te hebben met zijn leeftijd. Hij meent dat voorbijgegaan wordt aan de impact van zijn minderjarigheid zowel op zijn ervaringen zelf als op de herinnering en de reproductie ervan. Hij meent dat hij het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Voorts wijst hij op het belang van het kind, gebrek aan maturiteit en kwetsbaarheid.

Onder wat hij noemt "ten gronde" zet hij uiteen dat de objectieve vrees in zijn hoofde erin bestaat dat hij als familielid van personen die werkten voor het Afghaanse leger, een profiel heeft dat door de taliban geïdentificeerd wordt. Bovendien wordt hij, in het licht van dit profiel van zijn familie, er zelf ook van verdacht om een spion te zijn van de voormalige overheid. Volgens hem bevestigt de landeninformatie die ook door verwerende partij ingeroepen wordt en waaruit hij uitvoerig citeert, de risico's voor personen die beschouwd kunnen worden als aanhangers van de voormalige Afghaanse regering zowel als hun familieleden.

Vervolgens gaat verzoeker in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Na een uitvoerig analytisch en theoretisch betoog naar aanleiding van de vijf arresten die hoger reeds vermeld zijn, en waaruit volgens verzoeker een aantal criteria kunnen worden afgeleid om de mate van verwestering te meten, stelt hij dat de beoordeling van de verwerende partij zich te dezen beperkt tot de uitsluitend eenzijdige en enge benadering van de reële, daadwerkelijke verwestering in de zin van het vermogen (het willen of kunnen) om zich opnieuw aan te passen aan de in Afghanistan geldende wetten, regels en gebruiken en het bij terugkeer kunnen aarden en zijn leven opnieuw kunnen opnemen en uitbouwen. Vervolgens gaat hij in op zijn situatie en stipt hij aan dat hij een zeer jonge leeftijd heeft, hij zijn vormende jaren buien Afghanistan en in België heeft doorgebracht en hier uiting heeft gegeven aan zijn sociaal leven. Hij stipt aan dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de traditionele manier van leven in Afghanistan en dat hij de belangrijkste en meest bijzondere fase van zijn persoonlijke ontwikkeling en identiteitsvorming buiten Afghanistan heeft doorgebracht. Hij meent dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal oordeelt, hij wel degelijk concrete elementen aangehaald heeft tijdens zijn verhoor, waar hij verklaard heeft dat hij hier naar school gaat en Frans leert en spreekt, hij over keuzevrijheid heeft verteld, wat kadert binnen de westerse en liberale samenleving. Ook zijn voogd zou zijn verandering in gedachtengoed hebben aangegeven nu die op het einde van het persoonlijk onderhoud aangaf dat verzoeker zeer *open minded* is en dat er sprake is van een evolutie daar het in het begin moeilijk was om zich aan te passen, maar nu graag naar school gaat en hij heel actief is in het leren van een nieuwe taal. Hij heeft daarenboven melding gemaakt van een vrees voor gepercipieerde verwestering, waar hij verklaard heeft dat ze hem zullen zien als een ketter. Hij benadrukt dat hij slechts 16 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, hij geen enkele recente ervaring heeft met huidige opgelegde regels door de taliban. Zijn erg jonge leeftijd en lange verblijf impliceert volgens hem een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving. Hij wijst er nog op dat hij als broer van een persoon die onder het vorige regime de overheid diende en die zelf als spion gezien wordt ongetwijfeld tot de dorpselite gerekend zal worden. Hij koestert een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer na een lang verblijf in Europa. Hij wijst nog naar zijn afkomst uit een rurale conservatieve omgeving in de provincie Kunar. Hij studeerde er de heilige Koran aan de madrassa, wat in schil contrast staat met zijn leven in België. Bovendien blijkt dat ISKP nog aanwezig is in de provincie Kunar.

Verzoeker wijst verder opnieuw op het gebrek aan actuele, complete, relevante, duidelijke en accurate, transparante en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan, wat eveneens geldt voor de beoordeling van de risico's in geval van terugkeer na een verblijf in Europa. Hij verwijst naar de NANSSEN Nota 3-22 "*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*", waarin een analyse wordt gemaakt van het beperkte bronnenmateriaal waarop deze conclusie gebaseerd is. Niet alleen zijn de gebruikte bronnen niet actueel, ze zijn ook niet volledig en verwijzen naar secundaire bronnen, terwijl primaire bronnen nochtans beschikbaar zijn, waardoor er valselijk een perceptie wordt gecreëerd dat de informatie recenter en actueler is dan wat in werkelijkheid het geval is. Het gebruik van anonieme bronnen verhindert bovendien elk ernstig onderzoek naar de betrouwbaarheid ervan, zoals bijvoorbeeld wordt gedaan met betrekking tot de stelling dat er twee 'narratives' bestaan over de houding van de taliban tegenover personen die Afghanistan verlaten, die louter gebaseerd is op informatie van één enkele anonieme Afghaanse professor die niet eens in Afghanistan verblijft, nét na de machtsovername dan nog. De informatie van EUAA, die ten grondslag ligt aan de conclusie van de verwerende partij, zoals overgenomen door de Raad, dat niet voor elke Afghaan die uit Europa terugkeert een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, is volgens verzoeker problematisch, net omdat er op dit moment in feite geen of onvoldoende informatie beschikbaar en toegankelijk is over deze kwestie in het licht van de huidige omstandigheden in Afghanistan om een zorgvuldig, objectief en volledig onderzoek te kunnen voeren naar de risico's in geval van terugkeer in het licht van een toekomstgerichte beoordeling. Verzoeker herinnert er bovendien nogmaals aan dat er inmiddels meer dan een jaar verstreken is sinds de machtsovername, terwijl de EUAA "*Country Guidance*" van april 2022 in wezen een juridische analyse is van de informatie in de EUAA "*COI Focus*" van januari 2022, die op haar beurt dan weer gebaseerd is op informatie die dateert van november 2021, wat betekent dat deze informatie dateert van amper enkele maanden na de machtsovername. Er kan dus evenmin langer volgehouden worden dat deze informatie voldoende actueel of volledig zou zijn om een zorgvuldige beoordeling te kunnen maken.

Hij benadrukt dat er onvoldoende geweten is over hoe terugkeerders door de taliban behandeld worden omdat het onmogelijk blijkt om de situatie op het terrein te monitoren en individuele gevallen dus zeer moeilijk opgevolgd kunnen worden. Hij wijst erop dat Amnesty International in een recent rapport van 31 augustus 2022 vaststelt dat ook Afghanen die uit Iran en Turkije gedwongen worden terug te keren door gebruik van (dodelijk) geweld aan de grenzen, met foltering en mishandeling worden geconfronteerd in

geval van terugkeer en dat ook in het EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul City* rapport van augustus 2022 gesteld wordt dat er eenvoudigweg geen recente relevante informatie beschikbaar is over de toegang tot de operationele luchthavens in Afghanistan. Tegelijkertijd stelt dit rapport vast dat de taliban de weg patrouilleren tussen de luchthaven van Kaboel naar de stad en er gewapende controleposten bemannen. Dit versterkt volgens hem de hypothese dat hij in geval van terugkeer relatief snel aan een controle door de taliban onderworpen dreigt te worden. Hij vervolgt dat hoewel de Raad, in navolging van de verwerende partij, meent dat er wel voldoende informatie beschikbaar zou zijn, deze informatie duidelijk gebaseerd is op zeer beperkt, weinig betrouwbaar en onvoldoende actueel bronnenmateriaal. Nansen toont volgens hem ook voldoende aan dat de informatie van EUAA, als basis voor deze conclusie van verwerende partij en de Raad, gebrekkelijk is en in geen enkel geval voldoende betrouwbaar, actueel, accuraat, gedetailleerd, relevant en kwalitatief is, waardoor die informatie dan ook bezwaarlijk de basis zou mogen vormen van een dergelijk verregaand besluit. Hij verwijst vervolgens nog naar informatie van Afghanistan-expert T.R., waaruit blijkt dat er geen algemene conclusies getrokken kunnen worden met betrekking tot het feit dat een louter verblijf in Europa geen aanleiding zou geven tot vervolging. In tegenstelling tot zich dus te baseren op anonieme bronnen, moet er volgens verzoeker meer belang gehecht worden aan objectief betrouwbaardere bronnen, zoals de analyse van T.R., net omwille van het feit dat de expertise en de identiteit en dus ook de betrouwbaarheid van deze bron nagegaan kan worden. Als een dergelijke bron dan bevestigt dat niet in het algemeen kan worden aangenomen dat een louter verblijf in Europa en een terugkeer van Europa naar Afghanistan voor de taliban geen probleem zou zijn en niet tot vervolging als dusdanig zou leiden, dringt de vaststelling zich op dat de Raad in feite zou moeten besluiten dat er, zolang er geen concretere, recentere en meer betrouwbare informatie over de eventuele risico's bij terugkeer uit Europa bestaat, onmogelijk geconcludeerd kan worden dat deze risico's volledig uitgesloten kunnen worden en dus onbestaande zouden zijn. Het gebrek aan informatie over eventuele problemen naar aanleiding van de terugkeer van Afghanen uit het Westen zou dus volgens verzoeker eerder tot de conclusie moeten leiden dat er vandaag onvoldoende nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is om het risico in geval van terugkeer op zorgvuldige wijze en voldoende nauwkeurig in te kunnen schatten. Hij kaart vervolgens aan dat uit historische informatie in ieder geval toch een aantal indicaties afgeleid kunnen worden met betrekking tot de behandeling door de taliban van Afghanen die vandaag na een langdurig verblijf uit Europa zouden terugkeren. Uit bepaalde bronnen van vóór de machtsovername blijkt namelijk dat personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben, een specifiek risico op vervolging of het lijden van ernstige schade liepen omwille van (een perceptie van) 'verwesterd' te zijn, zeker als er ook nog eens sprake is van specifieke, individuele elementen. Hij geeft vervolgens een uiteenzetting over de bevindingen van Stahlmann, Afghanistan experte en antropologe en wijst er op dat uit haar onderzoek blijkt dat het heel eenvoudig is om Afghaanse onderdanen, die na een verblijf in het Westen terugkeren, als 'verwesterd' te identificeren. Hij vervolgt dat ook andere, oudere studies reeds eerder in dezelfde richting wezen, met name dat een 'verwesterd' profiel zeer eenvoudig kan worden toegeschreven aan terugkeerders op basis van een aantal gemakkelijk herkenbare 'Westerse' kenmerken, zoals bv. het onderhouden van internationale contacten of het spreken van andere, 'vreemde' talen. Hieruit bleek eveneens dat Afghanen die terugkeren, geconfronteerd worden met de veronderstelling dat zij in Europa 'verwesterd' of 'anti-islamitisch' zouden geworden zijn. Stahlmann stelde vast dat zelfs het loutere contact met Europeanen tot geweld kan leiden, ongeacht de aard of frequentie van deze contacten. Ook stelde ze vast dat de loutere vlucht uit Afghanistan door de taliban gezien kon worden als verraad, ongeacht de houding die terugkerende Afghanen aannemen ten opzichte van hun beleid. Hij meent dat ook uit de geactualiseerde onderzoeksresultaten duidelijk kan afgeleid worden dat ook vandaag Afghanen die uit het Westen terugkeren nog steeds een ernstig en aangetoond risico op vervolging lopen. De meerderheid van de onderzochte teruggekeerde Afghanen hebben te maken gehad met geweld tegen henzelf of tegen hun familieleden louter omwille van hun vlucht naar, hun verblijf in of hun deportatie uit Europa. De veronderstelling dat Afghanen die uit Europa terugkeren vermogend zijn, verhoogt het risico op criminele aanvallen nog meer. Ook uit de Country Guidance van april 2022 en uit het OSAR rapport vóór de machtsovername blijkt dat stigma en sociaal-maatschappelijk isolement deel uitmaakten van de behandeling van Afghanen die vroeger terugkeerden uit het Westen, zoals uitgebreid gerapporteerd werd in deze online raadpleegbare rapporten. Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op een onderzoek van Schuster en Majidi, wat er ook eerder op gewezen heeft dat terugkerende Afghanen uit het Westen binnen de gemeenschap gestigmatiseerd werden omwille van de mislukking van hun migratie. Ook oudere informatie bevestigt volgens hem eveneens dat stigma en sociale uitsluiting, zelfs door de eigen familie, in geval van terugkeer uit het Westen, gepaard gaande met ontbering, problemen en moeilijkheden met maatschappelijke re-integratie, zoals ook uitgebreid gerapporteerd werd in een gedetailleerde studie van Afghanistan-experte A. Van Engeland. Hij betoogt voorts dat de huidige beperkte beschikbare informatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij stelt hierbij dat hoewel een belangrijk deel van de recente beleidsbeslissingen

specifiek betrekking hebben op de inperking van de individuele rechten en vrijheden van Afghaanse meisjes en vrouwen, de algemene evolutie van het beleid niettemin een duidelijk zicht geeft op de algemene mensenrechtensituatie in het Afghanistan van vandaag dat weldegelijk relevant is voor de beoordeling van verzoekers situatie.

Aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan stelt verzoeker dat er wel degelijk sprake kan zijn van een overwegende toerekenbaarheid van onrechtmatige handelingen aan een hiervoor aansprakelijke niet-erkende *de-factore* regering, waarvan haar leden als terroristen beschouwd worden en het voorwerp uitmaken van internationale sanctieregimes. Hij vervolgt dat de voorwaarde van het opzettelijk handelen of nalaten louter werd afgeleid uit het arrest *M'Boj*, wat volgens hem een fundamenteel verschillende situatie betrof en niet kan doorgetrokken worden tot de huidige situatie in Afghanistan. Hij meent dat de wet een loutere toeschrijving aan actoren voorschrijft, die niet vereist dat er sprake is van een intentie of van opzet, tenzij, en uitsluitend, in geval van een medische aandoening zoals uit het arrest *M'Boj* blijkt. Hij besluit dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de verergering van deze situatie wel degelijk overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban als actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, omwille van de ontwrichtende en destabiliserende gevolgen van de gedragingen van de taliban, te beginnen met de gewapende en illegitieme machtsovername zelf, op deze omstandigheden. De huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 van het EVRM, waardoor verzoeker, zo hij aangeeft, in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

In een laatste onderdeel gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij behoudt zich het recht voor om dit, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dit gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie. Wel kan verzoeker reeds dienstig verwijzen naar zijn herkomst uit Kunar en het feit dat deze regio als risico verhogend beschouwd moet worden, gelet op het voortdurende gewapende conflict in deze regio.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- Mailcorrespondentie met de heer T.R. van 22 december 2022.

3.2. Op 12 januari 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij refereert aan volgende nieuwe stukken, waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022, met vermelding van de weblink;
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, met vermelding van de weblink;
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023.

3.3. Op 23 januari 2024 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- attest schoolgang 2023 - 2024;
- rapport 2022-2023;
- verklaring leerkracht Frans;
- attest atelier 'Belgique Mode d'Emploi';
- verklaring werkgever Wok Garden;

- arbeidscontract Wok Garden;
- loonfiches Wok Garden;
- arbeidscontract bosbouw;
- attest bosbouw;
- verklaring Directeur opvangcentrum;
- foto's in België.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.3. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 12 januari 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”*

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden gedood door de taliban enerzijds omdat zijn broer werkzaam was als verpleger voor het Afghaanse leger en anderzijds omdat de taliban hem ervan verdenken een spion voor de Afghaanse overheid te zijn geweest.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

l) De volgende elementen roepen twijfel op bij verzoekers bewering werkelijk de broer te zijn van een persoon die als verpleger in het Afghaanse leger werkzaam was:

(a) Verzoekers verklaringen over de momenten waarop hij de dreigbrieven ontving van de taliban, stemmen niet overeen met de inhoud ervan;

(b) Verzoeker legt geen eenduidige verklaringen af over het moment waarop hij zijn oorspronkelijke woonplaats verliet en over de manier waarop hij de eerste dreigbrief in zijn bezit kreeg;

(c) De dreigbrieven vormen geen overtuigende indicatie van zijn vrees bij terugkeer wegens i) de hoge graad van corruptie en (ii) het feit dat ze nog gemakkelijker te vervalsen zijn dan officiële stukken;

(d) Verzoeker blijft ook nog vaag over volgende aspecten i) de werkzaamheden van zijn broer; ii) de manier waarop de taliban te weten zouden zijn gekomen dat zijn broer verpleger in het leger was; iii) het geven van voorbeelden van andere personen die door de taliban gevisieerd werden puur omdat ze familieleden waren van iemand die als in het leger gewerkt had; iv) incidenten uit het verleden, nu die dateren van vier tot acht jaar geleden;

(e) De neergelegde documenten kunnen slechts een geloofwaardig asielaas ondersteunen en geen ongeloofwaardige asielmotieven herstellen en tonen niet aan dat verzoeker actueel een vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren;

(f) Zelfs indien geloof gehecht zou kunnen worden aan het profiel en de problemen van zijn broer, *quod non*, kunnen verzoekers verklaringen evenmin overtuigen nu i) zijn bewering dat de taliban hem, een zestienjarige die hielp op de landbouwvelden van zijn familie, ervan verdachten een spion te zijn voor de overheid, weinig steek houdt; ii) hij geen overtuigende aanwijzingen heeft als zou hij actueel gevisieerd worden door de taliban; iii) het vermoed kan worden dat verzoeker bepaalde informatie over de verblijfplaatsen van zijn vader en twee broers, waarmee hij samen het land zou hebben verlaten en dewelke hij onderweg zou hebben kwijtgespeeld, tracht achter te houden; iv) verzoeker vaag blijft over het geleende geld voor hun reis en dat dit bijkomende problemen zou kunnen opleveren voor hem en zijn gezin, slechts een blote bewering blijft die niet hardgemaakt wordt; v) het feit dat hij verschillende andere Europese landen doorreisde, zonder daad de procedure van internationale bescherming te doorlopen, de ernst en geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen eens te meer relativeert.

4.4.3. Vooreerst hecht de Raad in navolging van de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers bewering de broer te zijn van iemand die als verpleger werkzaam was voor het Afghaanse leger en dit enerzijds omwille van verzoekers gebrek aan kennis omtrent die werkzaamheden en anderzijds omwille van zijn inconsistente verklaringen. Verzoeker verklaart dat zijn broer 3 à 4 maanden werkzaam was als verpleger voor het Afghaanse leger toen hij en zijn gezin problemen kregen met de taliban (NPO, p. 10). De taliban zouden in twee dreigbrieven bevolen hebben dat zijn broer diende te stoppen met zijn werkzaamheden (NPO, p. 18) en omwille van die bedreigingen werd de drastische beslissing genomen dat hijzelf, samen met zijn vader en twee broers hun herkomstland zouden ontvluchten (NPO, p. 7-9). Indien verzoeker werkelijk zijn land van herkomst diende te ontvluchten uit vrees voor de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer, kan van hem redelijkerwijze verwacht worden hieromtrent coherente en nauwkeurige verklaringen af te leggen, waartoe hij echter niet in staat bleek. Hij kon weliswaar aangeven dat zijn broer gestationeerd was in Nangarhar, dat hij tweede luitenant en verpleger was en dat hij die rang behaalde omdat hij geschoold was, doch gevraagd naar het insigne of symbool dat daarbij hoorde of gevraagd om namen van collega's of van zijn overste te geven, moest hij het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 10-11). Gevraagd of zijn broer hem nooit iets vertelde over zijn werk,

antwoordde verzoeker dat hij slechts één keer naar huis is gekomen en hij toen niets verteld heeft (NPO, p. 11). Dergelijke vage verklaringen over de precieze tewerkstelling van zijn broer kunnen allerminst overtuigen. Zelfs indien verzoeker van bepaalde elementen niet op de hoogte zou zijn geweest vooraleer hij zijn herkomstland verliet, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich bijkomend zou informeren over de tewerkstelling van zijn broer nu hij samen met zijn vader en twee andere broers uit Afghanistan is vertrokken en hij aldus in de mogelijkheid was zich nog bij zijn vader te bevragen. Het doet verbazen dat verzoeker geen bijkomende informatie heeft vergaard nu de aard van de tewerkstelling de rechtstreekse aanleiding heeft gevormd voor zijn vermeende problemen met de taliban. Dergelijke houding wijst eerder op een opmerkelijke desinteresse in zijn situatie, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede komt. Dat hij geen informatie kan vergaren bij zijn broer omdat die vermist zou zijn, kan zijn gebrekkige kennis dan ook niet verschonen. Vervolgens overtuigen verzoekers verklaringen over de dreigbrieven die de taliban zijn familie zouden hebben gestuurd allerminst. Zijn verklaringen komen immers niet overeen met de inhoud van de neergelegde brieven. Hij verklaart dat hij Afghanistan een maand à 20 dagen voor de machtsovername heeft verlaten (NPO, p. 7), wat neerkomt op einde juli 2021. De eerste dreigbrief zou dateren van 20 à 25 dagen voor zijn vertrek (NPO, p. 15), wat aldus neerkomt op begin juli 2021. De tweede dreigbrief zou dan dateren van 6 à 7 dagen later (NPO, p. 6), wat aldus eveneens neerkomt op begin juli 2021. Uit de vertaling van de dreigbrieven blijkt echter dat de eerste dreigbrief dateert van 17 april 2021 en de tweede van 23 april 2021 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9). Het verschil in data van die dreigbrieven bestrijkt een periode van ongeveer twee maanden, wat in huidige situatie wel degelijk opmerkelijk is nu zijn broer slechts drie à vier maanden werkzaam zou zijn geweest voor de taliban en van verzoeker in huidige omstandigheden een meer nauwkeurige situering in de tijd van de desbetreffende dreigbrieven kan worden verwacht, *quod non*. Zijn bemerking in het verzoekschrift, dat hij perfect kan vertellen wat er in de dreigbrieven staat, doet hieraan geen enkele afbreuk. Ook zijn niet eenduidige verklaringen over het moment waarop hij zijn eigen huis heeft verlaten, komt de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede. Verzoeker verklaart eerst dat hij altijd in zijn eigen ouderlijk huis heeft gewoond, met uitzondering van één of twee dagen (NPO, p. 5) om vervolgens aan te geven dat hij na de eerste dreigbrief van de taliban reeds vertrokken is naar het huis van zijn neven, waar hij dan nog minstens tien dagen zou hebben verbleven (NPO, p. 17). Zijn bemerking in zijn verzoekschrift, dat hij met zijn verklaring dat hij ergens anders heeft gewoond wel degelijk verwijst naar het feit dat hij naar zijn neven is vertrokken toen hij de eerste dreigbrief heeft ontvangen, doet geen afbreuk aan voormelde inconsistentie. Dat verzoeker daarenboven nog inconsistente verklaringen aflegt over de persoon die de dreigbrief aan zijn familie heeft overhandigd, plaatst de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder op de stelling. Bij het CGVS geeft verzoeker aan dat de eerste dreigbrief werd achtergelaten in de moskee en dat de taliban ervan uitging dat de mullah of iemand anders deze zou vinden en aan zijn familie zou geven, maar hierbij preciseerde dat hij niet wist wie de brief uiteindelijk heeft overhandigd aan zijn vader (NPO, p. 15), terwijl hij bij de DVZ verklaarde dat de brief aan de imam overhandigd werd, van wie hij dan ook nog eens specifiek de naam vermeldt (AD CGVS, vragenlijst, punt 3.5). Verder is zijn verklaring, dat zijn zussen of broers de dorpsbewoners zouden gezegd hebben wat voor werk hun broer deed (NPO, p. 11), dermate opmerkelijk gezien het risico waaraan zijn familie alzo werd blootgesteld, waardoor dit verder de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van zijn broer ondermijnt. Dit geldt des te meer nu verzoekers vader zijn kinderen klaarblijkelijk had gezegd dat indien gevraagd werd naar de tewerkstelling van zijn broer, zij moesten zeggen dat hij in Nangarhar werkt en dat hij er wortels, abrikozen of appels verkoopt (NPO, p. 11). Verder is het ook opmerkelijk dat verzoeker, die ervan uitgaat dat hij vervolging riskeert voor de taliban in zijn hoedanigheid van familielid van een persoon die werkzaam is geweest voor het leger, zich hiervoor slechts baseert op twee incidenten, waarvan een eerste dateert van 4 jaar voor zijn vertrek en de andere van 8 jaar geleden (NPO, p. 19-20). Bovendien doet het de wenkbrauwen fronsen dat verzoekers broer, behalve de dreigbrieven die zouden zijn verstuurd, nooit persoonlijk in aanraking is gekomen met de taliban (NPO, p. 21), wat eveneens de nodige vragen doet rijzen bij de waarachtigheid van zijn relaas.

4.4.4. Zelfs indien de werkzaamheden van zijn broer voor waar worden aangenomen mede op basis van de door verzoeker neergelegde documenten en daargelaten de vaststelling dat deze slechts kopieën betreffen die eenvoudigweg gemanipuleerd kunnen worden door knip- en plakwerk en hun bewijswaarde zeer relatief is ook omwille van de hoge graad van corruptie (AD CGVS, landeninformatie COI Focus Afghanistan corruptie en documentenfraude), betekent dit nog niet dat er in hoofde van verzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag in die hoedanigheid. Uit de landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse leger. Hoewel ook wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban

naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, p. 45-48 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 54-55), wordt dit *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker verklaart zijn broer is verdwenen, (NPO, p. 18) maar kon geen informatie geven over de omstandigheden waarin hij zou zijn ontvoerd (NPO, p. 9) waardoor hij niet aantoonde dat de taliban hem omwille van zijn werkzaamheden zouden hebben meegenomen en evenmin dat de taliban naar hem op zoek zouden zijn. Door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat ontvoeringen door de taliban ook beschreven worden in algemene landeninformatie, maakt hij zijn eigen verklaringen nog niet geloofwaardig. Bovendien maakt verzoeker gewag van andere persoonlijke problemen die hij met de taliban zou hebben gekend, nu hij aangeeft dat hij nooit persoonlijk aangesproken werd door de taliban (NPO, p. 21).

4.4.5. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoeker evenmin geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn eigen problemen. Verzoeker verklaart weliswaar dat de taliban hem ervan verdachten een spion te zijn, maar kan op geen enkele manier duiding geven voor de reden waarom. Niet alleen kwam verzoeker nooit met iemand van de overheid in contact (NPO, p. 20), evenmin blijkt hij ooit getuige geweest te zijn van enige activiteiten van de taliban en stelt hij uitdrukkelijk geen idee te hebben waarom de taliban hem hiervan zouden verdenken. Hij kwam overigens niet verder dan te herhalen dat er veel verklidders aanwezig waren in zijn dorp (NPO, p. 20). Indien verzoeker er werkelijk van verdacht werd een spion te zijn voor de Afghaanse overheid is het niet alleen verbazingwekkend dat hij zelf nooit persoonlijk in aanraking is gekomen met de taliban en aldus nooit persoonlijke problemen heeft gekend (NPO, p. 21), maar ook dat hij nog meermaals liet vallen dat de dorpingen hun huis misschien wilden inpalmen en hem daarom verdacht wilden maken bij de taliban (NPO, p. 20, 21 en 23) maar dat hij gevraagd of er nu iemand in hun huis woont, ontkennend antwoordde (NPO, p. 21). Bovendien verklaart verzoeker weliswaar dat heel zijn gezin hun ouderlijk huis is ontvlucht, maar dat zijn moeder en zijn zussen nog wel in Afghanistan wonen en zij het goed stellen en maakt hij geen melding van problemen die zij zouden hebben gekend omwille van het feit dat hij ervan verdacht werd een spion te zijn (NPO, p. 7-9, 12). Dat de taliban daarenboven hun ouderlijk huis zijn binnengevallen op een moment dat ze het al verlaten hadden (NPO, p. 15, 17, 21-22), getuigt eerder van een opmerkelijk amateurisme dat moeilijk te rijmen valt met het feit dat ze al langer op de hoogte waren van hun woonplaats en de dreigende taal van hun dreigbrieven. Zijn uitleg in het verzoekschrift, dat het van hem niet verwacht kan worden te weten waarom de taliban hem ervan verdachten een spion te zijn voor de overheid, is niet ernstig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan wel degelijk verwacht worden op nauwkeurige en consistente wijze uiteen te zetten wat de redenen zijn waarvoor hij zijn herkomstland heeft ontvlucht en waarom hij een vrees koestert in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker kan zich niet op gratuite wijze verschuilen achter zijn onwetendheid. Ook waar hij er nog op wijst dat zijn familie niet langer thuis woont aangezien ze omwille van de vervolging ondergedoken zijn in het huis van zijn oom, dat zijn oom van andere dorpingen vernomen heeft dat de taliban het ouderlijk huis bezocht en doorzocht hebben en ze ook zijn langs geweest in het huis van zijn oom, komt hij niet verder dan het louter herhalen van zijn eerdere gezegden en werpt hij aldus geen ander licht op de beoordeling van zijn relaas.

4.4.6. Waar verzoeker, ter staving van zijn bewering dat er nog steeds een bedreiging zou zijn tegen zijn familie, benadrukt dat hijzelf, zijn vader en zijn broer niet langer in Afghanistan aanwezig zijn, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in de beoordeling dat verzoekers afgelegde verklaringen omtrent het gezamenlijke vertrek allerminst aannemelijk zijn. Zo is het niet geloofwaardig dat zij een dermate ingrijpende beslissing nemen om samen Afghanistan te verlaten en hun andere gezinsleden, verzoekers moeder en zussen achter te laten, maar dan geen afspraken maken voor het geval ze elkaar onderweg zouden kwijtraken. Dat ze simpelweg nooit gedacht hadden dat ze uit elkaar zouden worden getrokken, acht de Raad net zomin als de commissaris-generaal aannemelijk (NPO, p. 8, 9 en 24).

4.4.7. Verzoeker vreest verder nog dat de mensen die aan zijn familie geld hebben geleend voor hun vertrek uit Afghanistan, naar de taliban zullen stappen (NPO, p. 26). Verzoeker maakt dit echter niet aannemelijk nu hij enerzijds niet kan vertellen wie die mensen zijn en evenmin met zekerheid kan zeggen over hoeveel geld het dan wel ging. Op de vraag wie die mensen zijn, antwoordt verzoeker *“ik heb hem zelf niet gezien. Hij is dorping van oom langs moederszijde”* en op de vraag hoeveel geld zij dan moeten, kwam hij niet verder dan te antwoorden *“ik heb het niet gevraagd, misschien hij heeft 5000 of 6000 betaald”*. Dat geldproblemen een bijkomende vrees zouden zijn in hoofde van verzoeker, lijkt aldus enkel gebaseerd te zijn op slechts vage en blote beweringen, die niet voldoende zijn om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

4.4.8. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij de commissaris-generaal verwijt een erg speculatieve manier van vraag-en antwoorddynamiek te hebben gehanteerd en geen rekening gehouden te hebben met zijn leeftijd.

Verzoeker was bijna 16 jaar toen hij Afghanistan verliet, was 16 jaar bij aankomst in België en heeft heden de leeftijd van 18 jaar. Op het moment van het persoonlijk onderhoud was hij 17 jaar en aldus geen *infans* meer. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud ontwaart de Raad geen enkele indicatie dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest op de hem gestelde vragen door de *protection officer* of de hem gestelde vragen bij de DVZ te beantwoorden. Integendeel, verzoeker verklaarde zelf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn verhoor bij de DVZ goed was verlopen (NPO, p. 4). Doorheen de vragen die de *protection officer* verder stelde, maakte verzoeker, evenmin gewag van enige problemen om de gestelde vragen te begrijpen of om antwoorden te formuleren. Verzoeker beperkt zich tot het uiten van een zeer algemene kritiek, waar hij stelt dat zijn kwetsbaarheid en leeftijd niet in rekening werden gebracht, maar laat na dit op enige wijze te concretiseren. Verzoeker is met zijn summiere betoog aldus niet in staat om zijn gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen toe te schrijven aan zijn vermeende jonge leeftijd en kwetsbaarheid. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat deze coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kunnen afleggen aangaande hun leefwereld, regio van herkomst en de feiten die de aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek uit hun land van herkomst. Te meer daar redelijkerwijze kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen staan gegrift dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Met zijn theoretische uiteenzetting over de beoordeling van de geloofwaardigheid van personen die om internationale bescherming verzoeken, vermag verzoeker op zich de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet aan het wankelen te doen brengen. Ook waar hij opwerpt dat traumatische gebeurtenissen gedurende zijn reisweg en in Afghanistan een effect kunnen hebben op het vermogen om deze of andere gebeurtenissen in detail te vertellen en te situeren in de tijd, stipt de Raad aan dat er tot op heden geen enkel stuk voorligt waaruit zou blijken dat van verzoeker, omwille van traumatische gebeurtenissen, geen consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht. Uit de opgetekende verklaringen bij de DVZ en uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat hij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen.

4.4.9. Verzoeker zet uiteen dat hij een nood aan internationale bescherming heeft omwille van een mate van verwestering in zijn hoofde of de perceptie daarvan in geval van een veronderstelde terugkeer.

4.4.9.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht,

en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestrafing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *Afghanistan*, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar

familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *Afghanistan targeting of individuals* augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.9.2. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker zijn jonge leeftijd, stipt hij aan dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan en in België heeft doorgebracht en dat hij hier uiting heeft gegeven aan zijn sociaal leven. Hij stelt geen enkele recente ervaring te hebben met de traditionele manier van leven in Afghanistan. Hij meent dat hij wel degelijk en in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal oordeelt, concrete elementen aangehaald heeft tijdens zijn verhoor. Hij wijst erop dat hij verklaard heeft dat hij hier naar school gaat, Frans leert en spreekt en dat hij over de keuzevrijheid heeft verteld wat volgens hem kadert binnen de westerse en liberale samenleving. Ook zijn voogd zou zijn verandering in zijn gedachtengoed hebben aangegeven nu die op het einde van het persoonlijk onderhoud toevoegde dat verzoeker zeer *open minded* is en dat er sprake is van een evolutie daar het in het begin moeilijk was om zich aan te passen, maar hij nu graag naar school gaat en hij heel actief is in het leren van een nieuwe taal. Hij stelt ook melding gemaakt te hebben van zijn vrees voor gepercipieerde verwestering, waar hij verklaard heeft dat ze hem zullen zien als een ketter. Hij wijst er nog op dat hij als broer van een persoon die onder het vorige regime de overheid diende en die zelf als spion gezien wordt ongetwijfeld tot de dorpselite gerekend zal worden en er aldus sprake is van een risico-verhogend element. Hij wijst nog naar zijn afkomst uit een rurale conservatieve omgeving in de provincie Kunar, voegt toe dat hij de heilige Koran aan de madrassa heeft gestudeerd, wat in schil contrast staat met zijn leven in België. Hij voegt nog toe dat ISKP nog aanwezig is in de provincie Kunar.

Verzoeker legt een aanvullende nota neer met verschillende stukken ter staving van zijn verwestering.

4.4.9.3. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker vijftien jaar oud was toen hij als niet-begeleide minderjarige uit Afghanistan is vertrokken en hij zestien jaar oud was toen hij in België is aangekomen.

Hoewel de verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd al beperkt gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij een groot deel van zijn puberteit, die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa doorgebracht. De jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker reeds gewag maakte van de andere manier van leven die hij in België heeft ontdekt waar hij preciseerde dat hij in Afghanistan nooit de vrijheid zal krijgen die hij hier heeft (NPO, p. 18). Zijn voogd voegde aan het einde van het persoonlijk onderhoud nog toe dat hij wenste te spreken over de integratie en gedrag van zijn pupil. Hij preciseerde dat verzoeker naar school gaat, Frans leert, zeer actief is in het leren van de taal, *open-minded* is en zich gemakkelijk kan aanpassen aan het leven in België (NPO, p. 27).

Uit de stukken gevoegd bij zijn aanvullende nota blijkt dat verzoeker, tijdens het schooljaar 2023-2024, school loopt aan het Koninklijk Atheneum in La Roche-en-Ardenne in de Franse taal (stuk 1). In zijn rapport van het schooljaar 2022-2023 getuigen zijn leerkrachten over zijn goede inzet, courante aanwezigheid en medewerking (stuk 2). Zijn leerkracht Frans omschrijft verzoeker als een zeer aangename leerling en wijst op zijn sterke motivatie, die even een deuk heeft gekregen na het ontvangen van een negatieve beslissing inzake zijn asielaanvraag, maar voegt hierbij toe dat ze hun best doen om hem opnieuw te motiveren (stuk 3). Voorts blijkt dat verzoeker zich niet beperkt tot schoolse activiteiten. Zo voegt hij een bewijs toe van zijn actieve deelname met name stuk 4. Dit betreft een attest opgesteld door "Hello Belgium", waaruit blijkt dat verzoeker een vorming (een "atelier") heeft gevolgd dat erop gericht is een beeld te vormen van de Belgische cultuur. Er wordt gepreciseerd dat hierbij verschillende thema's aan bod komen zoals: gelijkheid van man en vrouw, intimidatie, verbaal, psychisch en fysiek geweld, samenleven, discriminatie en respect en vriendelijkheid. Ter terechtzitting legt verzoeker uit dat hij tijdens deze vorming onder meer geleerd heeft over gendergelijkheid en over respect naar anderen toe. Verzoeker geeft ook blijk van zijn inzet op de arbeidsmarkt als student. Zo blijkt dat hij tewerkgesteld is bij Wok Garden en dat zijn werkgever uitlegt dat hij er verschillende taken uitvoert, onder meer in de keuken met verschillende soorten vlees en groenten (waaronder varkensvlees), dat verzoeker zeer goed Frans spreekt en dat hij zich goed heeft geïntegreerd in het team (stukken 5, 6 en 7). Verder dient vastgesteld te worden dat verzoeker ook als student gewerkt heeft voor de gemeente tijdens de zomer van 2023 bij de dienst bosbouwwerkzaamheden en hij zijn taken met zeer veel zorg heeft uitgevoerd (stukken 8 en 9). Ook de directeur van het opvangcentrum geeft aan dat verzoeker zich met respect opstelt en solidair is tegenover de andere bewoners en dat hij zelfs de andere asielzoekers in het centrum helpt te integreren. Hij stelt ook dat verzoekers inspanningen om zich te integreren ervoor zorgen dat hij op school gerespecteerd wordt, zowel door de leerkrachten als door zijn vrienden (stuk 10). Op de foto's is verzoeker volgens zijn verklaringen te zien bij de lokale horeca en wanneer hij bier tapt (stuk 11).

Uit het geheel van verzoekers verklaringen, zowel tijdens zijn verhoren als tijdens de terechtzitting en uit de bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeker sinds zijn verblijf in België een enorme evolutie heeft getoond en hier geïntegreerd is. Zowel de schoolse als naschoolse activiteiten van verzoeker alsook zijn inzet op de arbeidsmarkt geeft onomstotelijk blijk van het feit dat hij in contact komt met verschillende mensen, wat zijn integratie in België verder heeft bevorderd. De bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen, waaraan een zekere bewijswaarde kan worden gehecht, tonen samen aan dat verzoeker sinds zijn aankomst is ondergedompeld in de Belgische samenleving en dat hij hierbij gesteund wordt door een ruim netwerk. De documenten geven ook blijk van verzoekers wil om zich verder onder te dompelen in de waarden en normen die de Belgische cultuur kenmerken. Zo uit voorgaande elementen niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker verwesterd is en zich Belgische en Europese waarden en normen op bewuste wijze volledig heeft eigen gemaakt, dient wel te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met een Belgische of Europese manier van leven alsook de Belgische en Europese waarden en opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid, gelijkheid tussen mannen en vrouwen en vrijheid van meningsuiting, en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als adolescent

waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers actieve deelname aan de Belgische samenleving via zijn opleiding, het volgen van een vorming, tewerkstelling als student zowel bij de gemeente als in de horeca-sector, vrije tijd en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op zijn sociale ontwikkeling als minderjarige alsook de manier waarop hij zich gedraagt, zoals ook *in concreto* wordt omschreven in de getuigenverklaringen (zie *supra*).

Het is aannemelijk dat verzoeker zich, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving gedurende zijn verblijf alhier, onbewust 'Belgische of Europese' gedragingen, opvattingen en kenmerken eigen heeft gemaakt en dus zijn denken en doen gewijzigd heeft, zoals blijkt uit de hierboven besproken stukken van het rechtsplegingsdossier en de verklaringen ter terechtzitting. In een identiteitsvormende fase van zijn leven werd verzoeker aldus blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die heden gelden in de Afghaanse samenleving onder het taliban-regime zoals hoger beschreven, wat het risico, dat hij in geval van terugkeer naar zijn herkomstland, zal worden gepercipieerd als aangetast door de Europese waarden en normen, in belangrijke mate verhoogt. Er kan worden aangenomen dat hij deze 'Europese' gedragingen, opvattingen en kenmerken, gelet op zijn zeer jonge leeftijd bij vertrek, het feit dat hij heden net achttien jaar oud is alsook zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds meer dan twee jaar, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan de heersende verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen alsook de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime eveneens aanzienlijk werden aangescherpt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer verzoeker hiermee niet vertrouwd is en deze ook niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. Verzoeker, die Afghanistan begin augustus 2021 heeft verlaten, is in elk geval niet vertrouwd met de religieuze en maatschappelijke regels in Afghanistan die sinds de machtsovername aanzienlijk werden verstrengd. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij bij terugkeer door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze maatschappelijke realiteit de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voorhoudt, is de Raad van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en de elementen eigen aan de situatie van verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban en mogelijk ISKP zal komen te staan en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij daarbij wordt gepercipieerd als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden, onder meer omwille van zijn jonge leeftijd bij vertrek en de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds meer dan twee jaar, zijn verblijf in België als niet-begeleide minderjarige sinds april 2022 en zijn sociale ontwikkeling alhier tijdens een cruciale periode als adolescent die onder andere voortvloeit uit zijn ervaringen op school, zijn verblijf in het opvangcentrum, het volgen van een vorming die gericht is op het begrijpen van de Belgische cultuur, waarden en normen en zijn tewerkstelling als student.

Bij de beoordeling van de vrees moet rekening worden gehouden met de huidige context van de zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven.

Het is niet mogelijk om met zekerheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen

die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten en het voordeel van de twijfel, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *Country Guidance* 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

Gelet op het voorgaande wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde schendingen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO